

ת"ד 758/09 - מדינת ישראל נגד בועז נח숀

בית משפט השלום לטעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 16-09-758 מדינת ישראל נ' נחנון
לפני כבוד השופט דן סעדון

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוז ממויה

המאשימה

נגד

בועז נחנון
ע"י ב"כ עוז אלרואי

הנאשמים

הכרעת דין

1. הנאשם עומד לדין על עבירות של ביצוע פנית פרסה תוך סיכון עוורי דרך, נהיגה בחוסר זהירות והתנהגות הגורמת נזק. ע"פ עובדות כתוב האישום נהג הנאשם רכב פרטי ברחוב פיכמן בחולון לכיוון רחוב גולומב והגיע סמוך לבית מס' 11. אותה עת הגיע המעורב כשהוא רכב על אופניו מן הכיוון הנגדי לכיוון נסיעת הנאשם. הנאשם החל לבצע פנית פרסה מבלי להבחן במערב, פגע בו וגרם לתאונת אשר כתוצאה ממנו נחל המערוב וכל' הרכב המעורבים ניזוקו. במענה לכתב האישום הודה הנאשם כי החל לבצע את פנית הפרסה בעת שהמעורב הגיע הכיוון הנגדי. עם זאת, הנאשם כפר בכך כי נהג בחוסר זהירות ובאחריותו לתאונת ולתווצאותה.

2. במסגרת פרשת התביעה העידו בוחן התנועה רועי טולדנו (להלן: **הסיר**) הסיר חביב בוחבוט (להלן: **הסיר**) והמעורב. הנאשם העיד בפרשת ההגנה.

3. הבוחן אישר כי הגיע לזרת התאונה כחודש וחצי לאחר התאונה. הוא אישר כי ביקורו המאוחר בזירה עשויה להביא לאובדן ראיות פורנזיות הייחודיות לס"ע בפענוח התאונה. הוא אישר כי לא נערכה התאמת נזקים בין כל' הרכב ולא ידועה לו נקודת האימפקט כמו גם מיקומם הסופי של כל' הרכב לאחר התאונה. הבוחן ציין כי ע"פ החומר בתיק החקירה הוא אינו יכול לקבוע את מהירות המעורב אך "כאשר אני מגע למקום אני מבצע ניסוי שדה ראייה אני יכול לבצע הרכבה לפי שדה הראייה באיזו מהירות היה האופנו כדי שההתאונה הייתה בלתי מנענעת מבחינת הנהג" (ע' 5 שי 20-22). בדיקה כזו לא בוצעה.

4. הסיר העיד כי הגיע לזרת התאונה לאחר התאונה בעת שכלי הרכב, או לפחות אחד מהם, הוזזו (ראו ע' 6 שי 28 ועמ' 10 שי 17). פועלותיו התמצאו בהחלפת ורישום פרטיים. בדוח הפעולה צוין כי פעילות הסיר החלה בשעה 15.53 והסתיימה בשעה 15.56. הסיר הסכים כי לא היה בזירה 3 דקות בלבד וכי על רקע האמור "יכול להיות" שקיים

ליקוי בדוח הפעולה.

5. המעורב העיד כי רכב בנתיב הימני ביותר (ע' 8 ש' 11). כאשר הוצג לו תרשيم הבוחן הבהיר המעורב כי התאונה הייתה היכן שציינו הבוחן והנאשם וצין מקום אחר בו אירעה התאונה, לטענותו. הוא הוסיף כי התרשימים אינם משקף נכון את פני הזרה. המעורב ציין כי מסר הוודה במשפטה בנסיבות תאונה "אחרי הרבה זמן". לדבריו "לא מיהרתי". אמרתי לנאשם שאין לא רוצה לפגוע לו בראשון בו [צ"ל בוא] נסתדר לא אזיך לך. הוא לא רצה" (ע' 9 ש' 11-10). המעורב הבahir כי בביטוי "להסתדר" כוונתו לגרום לנאשם ליטול אחריות על התאונה על מנת לקצר הליכים (ע' 9 ש' 20-16). כאשר המעורב עומת עם האפשרות כי הודה באחריות לתאונה בשיחה עם הנאשם שאיתה הקليل הנאשם אמר המעורב "אני לא אשם בתאונה" (ע' 16 ש' 5).

6. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם. לדבריו החל לבצע פניות פרסה מבלי שהבחן באיש ואז הגיע האופנו ואירעה התאונה. בעקבות התאונה עף אופנו המעורב מרחק של כ- 20 מ'. הנאשם החנה את רכבו בצד הדרך ופנה לבדוק את מצב המעורב. לאחר מכן הגיעו אליו המעורב, ابوו ודודו וביקשו שיודה באחריות לתאונה והם ישלמו על הנזק שנגרם לרוכבו. הוא אישר כי התאונה אירעה במקום שציין הבוחן בתרשימים, בחלקו הקדמי של הרכב. לדבריו הוא הקليل את השיחה עם המעורב. כאשר התבקש להסביר את ההחלטה נמנע מլעתות כן. בחקירה נגדית הבahir הנאשם כי עמוד חשמל שניצב במקום לא הפריע לשدة הראייה (ע' 11 ש' 19-18).

דין והכרעה

7. אין חולק כי התאונה אירעה לאחר שהנאשם החל בפעולות פניה ["**האפקצת התחליל להיכנס לנתייב**" כפי שציין הנאשם בע' 10 ש' 26]. גם שפניות פרסה במקום אינה אסורה עדין נדרש הנאשם לוודא כי אין במהלך זה כדי לסכן את יתר משתמשי הדרך או לקפח את זכותם. מכיוון שההעברות בהן מושם הנאשם הן עבריות מסוג "אחריות קבועה" (ראו: רע"פ 4010/4010 **עובד אל רازק נ' מדינת ישראל** (6.5.04)) הרי שבהתகדים היסוד העובדתי בעבריות המיויחסות לנאשם הנintel לנאשם להוכיח כי לא התרשל ועשה כל שניית כדי להימנע מן העבירה. עדות הנאשם עולה כי לא הבחן בשום שלב במערב עד לאמפקט. זאת, גם שאין בפי הנאשם טענה כי מהירות הנסיעה של הנאשם הייתה בלתי סבירה או טענה לליקוי בשدة הראייה כלפי ממנה הגיע המעורב. בנסיבות אלה אני סבור כי לא עלה בידי הנאשם להרים את הנintel הרובץ לפתחו להראות כי לא התרשל וכי עשה כל שניית להימנע מהעבירה.

8. מכיוון שהנאשם לא טען כי הבחן במערב נסוע לעברו עבר לתאונה ממשילא הוא אינו יכול לומר דבר ממשמעותי אודות מהירות נסיעת המעורב עבר לתאונה. על רקע היעדר יכולתו של הנאשם לייחס את התאונה להיגיה בנסיבות בלתי סבירה מצד המעורב ברור כי אין בכך שהבוחן נמנע מלהעיר את מהירותה בה היה על המעורב לנסוע כדי שתתאונה תהיה בלתי נמנעת מבחינת הנאשם כדי לקפח את הגנתו של הנאשם. במקרה בו מתגלים מחדלי חקירה נדרש בית המשפט לבחון אם מדובר במקרים המעורבים חשש שהוא הגנת הנאשם כיוון שהתקשה להתמודד עם חומרת הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו (ע"פ 173/88 **מרדיqi אסראף נ' מדינת ישראל**, פ"ד מד(1) 792; ע"פ 5781/01 **טארק אעמר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(3) 681, 688). "כישלונו של הגורם החוקר באיסוף הראיות - ואפילו נעשה הדבר במודע- אין בא בנסיבות של הראייה שאפשר והיתה מושגת; וכוחו מצומצם בהקשר זה, להיעדרה של ראייה תומכת או סותרת ראייה אחרת, שבעל דין סומך עליה את טענותו". (ע"פ

384/43 **מלחker נ' מדינת ישראל** (לא פורסם). על פי האופן בו בחרה ההגנה לחזור את עדי התביעה ולהציג את גרסתה באמצעות עדות הנאשם נראה כי קו ההגנה של הנאשם אינו מבוסס על כך שהמעורב נהג בנסיבות בלתי סבירה או מנסיבות מופרצת. כיוון שכך, איני סבור כי ניתן לקבוע כי מדובר בחקירה של הבוחן באירוע המהירות בה הייתה התאונה בלתי נמנעת מנתקודת מבטו של הנאשם מעוררת חשש כי קופча הגנת הנאשם.

9. נראה כי את שהחצר, אולי, הנאשם בעדותו ביקש ב"כ הנאשם להשלים בסיכוןיו. כך, טען ב"כ הנאשם בסיכוןיו כי הנאשם ציין כי המעורב נהג בנסיבות (ע' 12 ש' 13-14). הפקתי בעדותו הנאשם. לא מצאת טענה הנוגעת לנסיבות נסייתו של המעורב עבר לתאונה. העובדה שה הנאשם לא הבחן קודם לביצוע פניות הפרסה במעורב ונוכח בקיומו רק כאשר חשב מכך אין משמעותה בהכרח כי המעורב נהג בנסיבות גבואה או בלתי סבירה באופן שלא אפשר לנאם אף להבחן בו מරחיק עשרות מטרים לפני ביצוע פניות הפרסה. ב"כ הנאשם טען כי הנסיבות אופנו עזים המעורב מרחק של מספר עשרות מטרים ממקום התאונה מלמדת על מהירות נסייתו הגבואה (ע' 13 ש' 7). אין מדובר בטענה מבוססת. העד היחיד שהוא יכול לשופר או רבעניין זה היה הבוחן. ואולם ב"כ הנאשם נמנע מלהזכיר את הבוחן בדבר המשמעות שניית להסיק מרחק הטלת האופנו על מהירות נסייתו עבר לתאונה. בהיעדר התייחסות הבוחן לעניין זה איני סבור שטענת ב"כ הנאשם בעניין היא מבוססת. ב"כ הנאשם הוסיף וציין בסיכוןיו כי בתיק התביעה קיימות תמונות שצילם הנאשם התואמות את גרסת הנאשם לאירוע (ע' 13 ש' 5-6). תמונות אלה לא הוצגו לבית המשפט או לבוחן. מילא לא ניתנה לבוחן הזדמנות להתייחס לשאלת אם תוכן תמונות אלה תואם את גרסת הנאשם. יצא כי גם טענה זו נעדרת תשתיית וMSCR דינה להידחות.

10. המעורב העיד לגבי נסיבות התאונה, לרבות מהירות ונתיב נסיעה, אימפקט ועוד. הנאשם ניסה לטען כי נטילת האחירות המקולטת של המעורב לתאונה צריכה להזקף לזכותו של הנאשם. לטעמי, לא ניתן לתת משקל רב לגרסת המעורב בנוגע לנסיבות התאונה. זאת, יודגש, לא בשל רצונו של המעורב "להסתדר" עם הנאשם או בשל תוכנן הנטען של דבריו שהקלטו על ידי הנאשם אלא בשל חלוף "זמן רב" (לשיטת המעורב, בעדותו) ממועד התאונה עד למסירתה הודיעו במשטרה. על פי גרסת המעורב הוא ביקש "להסתדר" עם הנאשם כך שה הנאשם יודה באחריות לתאונה. המעורב ציין בעדותו בבית המשפט כי הוא אינו אחראי לתאונה. טענה אחרת זו של המעורב הייתה אמרה לספק להגנה הזדמנויות פז לעמת את המעורב עם הקלהה הקימית בה נוטל המעורב, לטענת ההגנה, אחוריות לתאונה. ההגנה נמנעה מלעשות כן ללא טעם סביר ונמנעה, שוב ללא טעם סביר, מלאציג לבית המשפט את הקלהה הנטענת. במקרים מסוימים מלעשות כן לא ניתן להסיק כי אכן הייתה הקלהה ברשות ההגנה היה בהצגתה בבית המשפט כדי לעמוד לנאם לרועץ. מעבר לנדרש אצין, כפי שצוין בצדκ בסיכון ההגנה, כי קביעת האחראי לתאונה אינה עניין לתחושה סובייקטיבית של גורם מעורב זה או אחר בתאונה אלא עניין לבית המשפט לענות בו בהתאם לראיות המבואות לפני.

11. המעורב העיד כי נסע בנסיבות 40-50 קמ"ש בנתיב הימני ביותר. הוא העיד המעורב כי האימפקט היה במקום שונה מאשר ציינו הנאשם והבוחן. כאמור קשה לתת משקל רב לגרסת המעורב. המעורב העיד כי מסר הודעה במשטרה בנוגע לתאונה לאחר חלוף זמן רב. ידוע חלוף זמן - וודאי זמן רב - נוטה להשכיח פרטים, לעיתים פרטניים חשובים, ממהלך התאונה. מכיוון שלא ברור כמה זמן חלוף ממועד התאונה ועד למועד מסירת הודעה המעורב במשטרה קיים קושי להעריך את משקל עדותו של המעורב ובוודאי לקבוע כי ראוי לתת לה את מלאה המשקל. עם זאת, אציג כי גם מתן משקל נמוך לגרסת המעורב אינו מסיר מכך הנסיבות את הנטול להראות כי לא התרשל ועשה כל שניית כדי להימנע מן התאונה.

12. תרומתו של הסיר לחקירה התאונה הייתה במישור הטכני (רישום והחלפת פרטיים). על רקע אופי הטעמי של פעולות הסיר קיים קושי לקבוע כי לילקי באיזו נזקן פרק הזמן המדוק בו שהה הסיר בזירה יש השלכה מהותית על יכולת הנאשם להתגונן בפני האישום.

13. סוף דבר: אין ספק כי במקרה זה לא ערכה המשטרה חקירה יסודית וממצאה של נסיבות התאונה, כראוי. עם זאת, משעה שהנאשם לא הצבע על קו הגנה שמחדרי החקירה מנעו מן הנאשם לבסס במסגרת המשפט לא ניתנן לקבוע כי מחדרי חקירה אלה צריכים להוביל לזכיו בדיון של הנאשם. לפיקר ובהינתן שהנאשם לא הראה במשפט כי לא התרשל וכי עשה כל שביתן להימנע מן העבירה אין מנוס מן המסקנה כי יש להרשיע את הנאשם במינויו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, , 10.7.17 , במעמד הצדדים